

LAUREN
ROBERTS

Ἐντροπιη

Μια νουβέλα της σειράς ΑΔΥΝΑΜΗ

ΣΕΙΡΑ: ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έντρομη**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Fearful

Από τις Εκδόσεις Simon & Schuster UK, Λονδίνο 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Roberts

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κυριάκος Γιαλένιος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΧΑΡΤΗ: Patrick Knowles

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Loren Catana

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Κειμένου: Lauren Roberts, 2025

© Εικόνων εξωφύλλου: Bob Lea, 2025

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026

ISBN 978-618-01-6469-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες ΤΔΜ-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121 Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15 Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAUREN
ROBERTS

Έντρομη

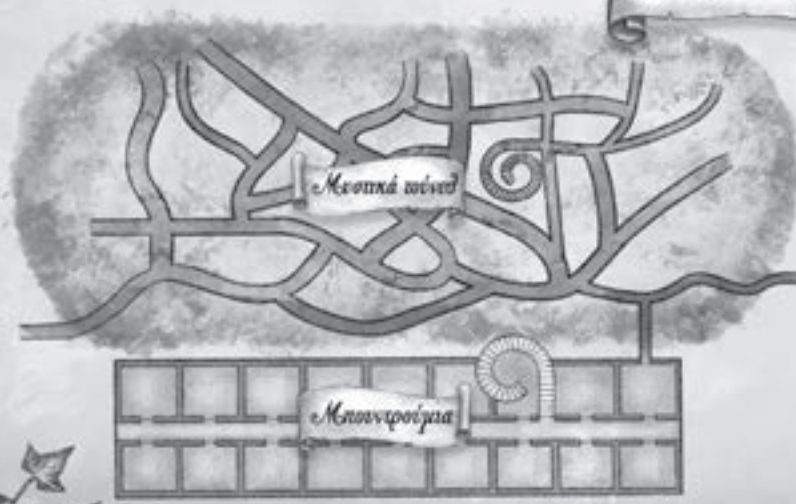
Μετάφραση: Κυριάκος Γαλένιος

Πρώτος
όροφος

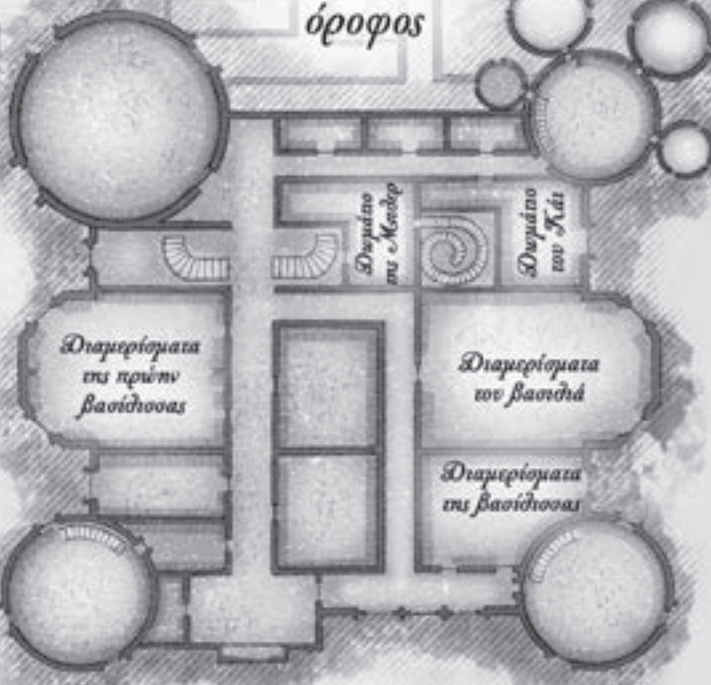

ΚΑΣΤΡΟ Τ

Δεύτερος όροφος

Λίμνη

ΩΝ ΑΖΕΡ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΜΑΡΑ

Οι νεκροί αγωνίζονται σαν να 'χουν ακόμα κάτι για το οποίο αξίζει να ζήσουν.

Αυτό το πτώμα είναι ιδιαίτερα βαρύ καθώς ψυχορραγεί παραπατώντας στο κατόπι της Θανάτου. Αν και όχι με τον τρόπο που το σύρσιμο ενός μολυβένιου πτώματος εξαντλεί έναν άνθρωπο. Βλέπετε, η Θάνατος είναι εξοπλισμένη με όλα όσα χρειάζεται για να καταδικάζει τους νεκρούς. Όταν νεύει προς τη δύναμη, εκείνη ανταποκρίνεται. Όταν απαιτείται πειρασμός, ενδύεται την ομορφιά σαν πανοπλία. Κι όταν η Θάνατος χρειάζεται να σταθεί αντάξια του αμείλικτου ονόματός της, το κάνει και με το παραπάνω.

Καλό είναι να το θυμάται κανείς αυτό.

Όχι, είναι το βάρος της ψυχής αυτού του άντρα που επιβραδύνει τα βήματά του. Ένα σκοτάδι στροβιλίζεται γύρω από την ακίνητη καρδιά του, καλύπτοντας το παγωμένο δέρμα με αμαρτίες του παρελθόντος, τόσο ολισθηρές όσο και το λάδι κάτω από το άγγιγμα της Θανάτου. Χρησιμοποιώντας όσο το δυνατόν λιγότερα δάχτυλα (στη Θάνατο δεν αρέσει να λερώνει τα χέρια της) σέρνει από τον αστράγαλο τον άντρα που ικετεύει, διασχίζοντας τον ζοφερό βάλτο. Μπορεί να είναι νεκρός στη χώρα των ζωντανών, αλλά εδώ ο θάνατος είναι μια πράξη κα-

λοσύνης που πρέπει να την κερδίσεις. Έτσι, το άκαμπτο σώμα του συστρέφεται μέσα στη λάσπη καθώς εκκλιπαρεί για έλεος, ενώ το ορθάνοιχτο στόμα του γεμίζει με μια μελανόχρωμη, πηχτή λάσπη από τον βούρκο.

Η Θάνατος δεν κοιτάζει πίσω. Γνωρίζει ήδη ότι την καλεί το καθήκον. Επειδή είναι εξίσου καταραμένη με τις ψυχές που ανασύρει.

Μια πυκνή ομίχλη έρπει κατά μήκος του σάπιου εδάφους, κατακλύζοντας το μονοπάτι της Θανάτου, με τον άντρα που σέρνει πίσω της να ασφυκτιά. Σέρνοντας το βήμα της μέσα από τους δυσοίωνους υδρατμούς, η Θάνατος σταματάει κάτω από ένα σαπισμένο δέντρο για να πάρει μια βαθιά ανάσα. Η δυσοσμία της μολυσμένης ψυχής του άντρα σβήνει ευσπλαχνικά από μια θάλασσα ομίχλης, κάτω από την οποία βυθίζεται. Εκμεταλλευόμενη τη γαλήνια αυτή στιγμή, η Θάνατος σηκώνει το βλέμμα της στα γυμνά κλαδιά που υψώνονται πάνω σ' έναν ατελείωτο γκριζο ουρανό. Ροζιασμένοι κορμοί ξεπετάγονται μέσα από το λασπωμένο έδαφος σαν σκελετωμένα δάχτυλα, για να καταδείξουν τη ζωή που υπάρχει πέρα απ' αυτό το ένδοξο νεκροταφείο.

Ατάραχη από την απόκοσμη ατμόσφαιρα της γενέτειράς της (μεταφορικά μιλώντας, φυσικά), η Θάνατος ελίσσεται ανάμεσα στα σταχτιά δέντρα, τραβώντας πίσω της την ψυχή που σπαρταράει. Τα βρύα στάζουν από κάθε κλαδί, γλιστρώντας πάνω από τους ώμους της Θανάτου, και ρέουν ακραγγίζοντας το μέτωπό της, σαν πέπλο που γλιστράει. Σαν μια νύφη που το έβαλε στα πόδια και επιστρέφει.

Οι Βαλτότοποι καλωσορίζουν πίσω τα παιδιά τους.

Σέρνοντας την ψυχή που σπαρταράει μέσα από τη συστάδα των σκελετωμένων δέντρων, η Θάνατος γελάει καθώς ανοί-

γει στη μέση μια κουρτίνα από βρύα. Λατρεύουν το κουτσομπολιό – τα δέντρα, δηλαδή. Ή, μάλλον, οι ψυχές που έχουν φυτευτεί μέσα τους. Κάποιοι ακούν μόνο τον άνεμο που σφυρίζει ανάμεσα στα κλαδιά, αλλά εκείνοι που γνωρίζουν τον θάνατο από πρώτο χέρι πάντα θα τον αναγνωρίσουν στη φωνή κάποιου άλλου.

Κόκαλα τρίζουν κάτω από τα πόδια της Θανάτου καθώς αναδύεται από τη συστάδα εξίσου εύθρυπτων δέντρων. Η ψυχή, με τον αστράγαλό του να ματώνει ανάμεσα στα λεπτεπίλεπτα δάχτυλα μιας παραπλανητικά γοητευτικής γυναίκας, βγάζει μια κραυγή καθώς ένα αποκομμένο μηριαίο οστό γρατζουνά τη λασπωμένη επιδερμίδα του (το παράκαναν λίγο με τα κόκαλα, παραδέχεται και η Θάνατος). Ένα ρυάκι αίματος στάζει από τον πήχη του, λεκιάζοντας το σαπισμένο έδαφος, το οποίο με τη σειρά του γλείφει λαίμαργα τη ζωτικότητα που σπάνια γεύεται, ορμώντας προς τη συγκεκριμένη ψυχή σαν διογκωμένος πνεύμονας. Ο άντρας ουρλιάζει όταν το θρυμματισμένο έδαφος αρχίζει να ανεβοκατεβαίνει από κάτω του, σαν ένα πλάσμα που του τρέχουν τα σάλια.

«Όχι ακόμη». Η Θάνατος επιπλήττει χαμηλόφωνα την αδηφάγα όρεξη της γης. Το βουητό που έρχεται ως απάντηση ακούγεται αδύναμο κάτω από τα πόδια της ενόσω η ψυχή που τον ακολουθεί κατά πόδας συνεχίζει να σπαρταράει με δύναμη. Τραβώντας με το ελεύθερο χέρι της ένα μακρύ, μαυρισμένο σπαθί, η Θάνατος χρησιμοποιεί την αιματοβαμμένη άκρη του για να απομακρύνει τα κόκαλα που φράζουν το μονοπάτι του (η Θάνατος δε θέλει ούτε τις μπότες της να λερώνει).

Στη θέα μιας τόσο απειλητικής λεπίδας, που τώρα στάζει έναν μελανόμορφο υδρατμό, ο άντρας ουρλιάζει ξανά. «Σε παρακαλώ! Σε παρακαλώ, άσε με! Εγώ...»

«Δεν υπάρχει λόγος να ουρλιάζεις». Η φωνή της Θανάτου είναι απαλή – ίσως ακόμα και ειλικρινή θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει κάποιος. Πρώτη φορά από τότε που τον έκλεψε από τον κόσμο των ζωντανών στρέφεται για να κοιτάξει την ψυχή που σέρνει. Είναι εντυπωσιακά κοινότοπος, σκέφτεται, καθώς τα σκοτεινά της μάτια περιεργάζονται τα θαμπά καστανά μαλλιά και τα λασπωμένα χαρακτηριστικά του. Αλλά φέρει το πρόσωπο του φόβου, και κάτι τέτοιο, όσο κουραστικό κι αν είναι, της είναι γνώριμο. «Κανείς δεν μπορεί να σε ακούσει», λέει ήρεμα.

Ο άντρας ανοιγοκλείνει τα μάτια του κοιτώντας τη με τρόμο. «Α...αλλά... εσύ μπορείς και με ακούς;»

Η Θάνατος επιτρέπει στον εαυτό της να νιώσει μια στιγμή οίκτου για αυτή την ψυχή. «Δεν είμαι αυτή που θέλεις να απαντήσει στις προσευχές».

Με αυτό, γυρνάει από την άλλη για να συνεχίσει να τραβάει την αιχμάλωτη ψυχή προς τον χαμό της. Η μύτη εκείνου του μελανόχρωμου σπαθιού κρέμεται από το χέρι της και σέρνεται πάνω στην ξεραμένη γη, εκτοξεύοντας σπινθήρες στο διάβα της. Ο άντρας τραυλίζει από πίσω, κάτι που την ωθεί να πει: «Μη δίνεις σημασία στα κόκαλα. Τα έβαλα εδώ για επίδειξη».

«Τ...τι;» λέει ο άντρας, σαν να πνίγεται.

«Οι άνθρωποι έχουν υψηλές προσδοκίες για τον θάνατο. Όσο κι αν τον τρέμουν όλοι, περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους αναλογιζόμενοι το τέλος τους και πόσο φρικτό θα είναι». Αφού γλείψει τα χείλη της, η Θάνατος κάνει αυτό που συνηθίζει: λέει την αλήθεια. Η Θάνατος δεν έχει υπομονή για επισημότητες, οπότε τα περισσότερα λόγια που ξεστομίζει είναι ειλικρινή. «Δεν ήθελα να προκαλώ απογοήτευση».

Ευτυχώς, ο άντρας σταματάει να παλεύει. «Άρα τα κόκαλα... δεν είναι αληθινά».

«Τι ανόητη ερώτηση». Ίδού η γοητευτική αμεσότητα της Θανάτου. «Ειδικά από τη στιγμή που ξέρεις την αλήθεια».

Η συνεργασία της ψυχής είναι βραχυπρόθεσμη.

Αναστενάζοντας από τη μύτη, η Θάνατος αφήνει με ευχαρίστηση τον αστράγαλο του άντρα. Τα σταχτιά δέντρα ορθώνονται ξανά από πάνω τους και η ψυχή ανοιγοκλείνει τα μάτια κοιτώντας τα γεμάτα βρύα κλαδιά από ένα χιλιοπερπατημένο σημείο στη σαπισμένη γη. Η Θάνατος βγάζει ένα μαντίλι από τον μανδύα της για να σκουπίσει τη λιπαρή βρομιά μιας αμαρτωλής ψυχής από τα χέρια της. «Είσαι ελεύθερος να φύγεις».

Ο άντρας ανακάθεται ξαφνικά. Λάσπη τρέχει από το πιγούνι του, λες και η δυσπιστία κυλάει από το στόμα του. «Εγώ... εγώ είμαι!»

«Λοιπόν, μπορείς να ξαπλώσεις εκεί αν θέλεις». Η Θάνατος ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους της. Αυτό, ανάμεσα σε όλα τα άλλα, κάνει τον άντρα να ριγήσει κάτω από το βλέμμα της. Μια τόσο αστόχαστη χειρονομία, λες κι έχει φορέσει το δέρμα ενός ανθρώπου που δεν εφαρμόζει σωστά, προκαλεί ανατριχίλα όταν προέρχεται από ένα πλάσμα τόσο τρομακτικό. «Είσαι ελεύθερος να κάνεις ό,τι θέλεις», του λέει απλά.

«Αλλά... τι θα μπορούσα να κάνω;» ρωτάει διστακτικά ο άντρας.

«Βρες έναν τρόπο να φύγεις από τους Βαλτότοπους». Η Θάνατος κάνει ένα βήμα πίσω. «Η και όχι».

Η ψυχή σηκώνεται τρεκλίζοντας, πριν αρχίσει να εκτοξεύει ερωτήσεις προς τον δεσμώτη της. «Υπάρχει κάποια έξοδος; Τι πρέπει να ψάξω; Μπορώ να επιστρέψω σπίτι;»

Η Θάνατος δε λογοδοτεί σε κανέναν. Αντ' αυτού, αφήνει τον άντρα με μια υπόσχεση, από την οποία οι περισσότεροι γα-

ντζώνονται για μια αιωνιότητα. «Είσαι ολομόναχος εδώ. Εκτός αν βρεις τρόπο να βγεις».

Έπειτα κάνει μεταβολή, εξορίζοντας την ψυχή στη μοναξιά.

Παρ' όλα αυτά, δε θα είναι ποτέ πραγματικά μόνος. Όχι όπως εκείνη.

Σηκώνοντας το βλέμμα της, η Θάνατος αντικρίζει μια θάλασσα από ψυχές που συνωστίζονται. Σαν μια κουβέρτα που συστρέφεται, τα σώματα καλύπτουν κάθε εκατοστό της άγονης γης. Κάθε πρόσωπο είναι φρενιασμένο, κάθε ψυχή αναζητά την ελευθερία της. Διαπερνούν η μια την άλλη, αγνοώντας παντελώς οτιδήποτε άλλο εκτός από τη μοναξιά που πυροροεί μέσα τους.

Και η Θάνατος τις θερίζει όλες – σαν δρεπάνι που πετσοκόβει τις σκιές.

Ρίχνοντας μια ματιά πίσω της, παρακολουθεί τη φρέσκια της ψυχή να ψάχνει τη ραγισμένη γη για μια διέξοδο. Τα μάτια του λάμπουν γεμάτα ελπίδα καθώς σκαλίζει τη λάσπη, έχοντας άγνοια για τα εκατοντάδες γύρω του που κάνουν το ίδιο.

Η Θάνατος αποστρέφει το βλέμμα της απογοητευμένη.

Όλα αμβλύνονται με τον καιρό. Η απομόνωση κατατρώει το μυαλό, αλλά εκείνοι δεν μπορούν να αποδεχτούν τη μοίρα τους, συνεχίζοντας να αναζητούν τρόπο διαφυγής. Το αδιάκοπο, μονότονο βογκητό των ψυχών που οδύρονται είναι ένα νανούρισμα στον ρυθμό του οποίου κινείται η Θάνατος (συχνά τείνουν να συντονίζονται ασυναίσθητα με τη λύπη τους). Καθώς ελίσσεται ανάμεσα στα σώματα που κινούνται συγχρονισμένα και ρυθμικά, η Θάνατος εξετάζει προσεκτικά κάθε ψυχή, απαριθμώντας αφηρημένα τους συνηθισμένους τρόπους με τους οποίους οι νεκροί αντιμετωπίζουν την κατάσταση τους.

Υπάρχουν δάκρυα, φυσικά. (Αυτή είναι η αναμενόμενη αντίδραση.) Έπειτα υπάρχουν οι ψυχές που κοιτάζουν αδιάφορα τον μουντό ουρανό από πάνω τους, έχοντας μείνει εδώ αρκετά ώστε να μην έχουν πια ενέργεια για τίποτε άλλο. Και, τέλος, υπάρχουν εκείνοι που έχουν ψάξει κάθε σπιθαμή των Βαλτότοπων για την ελευθερία τους, για να καταλήξουν να χάσουν τα λογικά τους.

Μια συγκεκριμένη ψυχή (η Θάνατος γνωρίζει καθένα από τα θύματά της, και αυτή η γυναίκα στοιχειώνει τους Βαλτότοπους σχεδόν μία χιλιετία) έχει γραπωθεί από ένα δέντρο που ψιθυρίζει.

«Άσε με να μπω! Άσε με να μπω! Ξέρω ότι είσαι εκεί!»

Αποστρέφοντας το βλέμμα της, η Θάνατος προχωρά πέρα από τη γυναίκα που αλυχτάει, για να βρει καταφύγιο κάτω από ένα δικό της δέντρο. Ο ψίθυρος του δέντρου της είναι οικείος, η ψυχή μέσα του, φίλος. Έτσι, η Θάνατος κάθεται στις στρεβλές ρίζες του δέντρου και ακουμπά το κεφάλι της πάνω στον σταχτή κορμό του. Κλείνοντας τα μάτια της, τραβάει ελαφρά τα φθαρμένα νήματα ζωής, πάνω στα οποία κλυδωνίζεται κάθε άνθρωπος. Η Θάνατος δεν επιλέγει ποιον θα ρίξει από το τεντωμένο σκοινί, παρά μόνο ποιον θα πιάσει πρώτο μετά την πτώση του.

Αυτή είναι η μοίρα της – να συνοδεύει άλλους.

Όπως ένας περίπλοκος ιστός αράχνης, αμέτρητα νήματα ζωής εκτείνονται μέσα στο μυαλό της Θανάτου. Παίζει μ' αυτά που έχουν αρχίσει να φθείρονται – μια γυναίκα που έχει σχεδόν ποδοπατηθεί από ένα άγριο άλογο· ένα μικρό αγόρι που σκέφτεται να βάλει στο στόμα του ένα ζουμερό, δηλητηριώδες μούρο· ένας άντρας του οποίου οι εχθροί παραμονεύουν σ' ένα σκοτεινό σοκάκι. Όμως η Θάνατος δε χρονοτριβεί με πιθανούς κινδύνους ή με την προοπτική του χαμού. Όχι, ψάχνει μια ζωή

που ήδη ψυχορραγεί: μια ψυχή που έχει χάσει την ισορροπία της πάνω στο τεντωμένο σκοινί.

Η εικόνα ενός άντρα ξεπηδά στο μυαλό της Θανάτου. Τα χρυσαφένια του μαλλιά είναι ατημέλητα πάνω από ένα ζευγάρι αγριωπά, πράσινα μάτια. Διαφωνεί, αναστατωμένος, αν και τα λόγια του ακούγονται πνιχτά.

Μα δεν είναι αυτό που τρομάζει τη Θάνατο (βλέπετε, λίγα είναι αυτά που την τρομάζουν). Είναι η οικειότητα των χαρακτηριστικών του, σαν μια μακρινή ανάμνηση, που την ακινητοποιεί.

Αυστηρά πρόσωπα τον περιβάλλουν, περνώντας σαν πυροτεχνήματα από το μυαλό της Θανάτου, προτού νιώσει τη γραμμή της ζωής τους να φθίρεται ανεπανόρθωτα.

Σηκώνει ένα φιαλίδιο στα χείλη του και καταπίνει.

Η μοίρα καυτηριάζει και κόβει ένα άλλοτε ισχυρό νήμα ζωής, διακόπτοντας βίαια και πρόωρα τη ζωή του νεαρού άντρα.

Η Θάνατος αφήνει μια ξέπνοη κραυγή. Κάτι φλέγεται μέσα στο κούφιο στήθος της.

Αυτός ο χαμός μοιάζει διαφορετικός. Προσωπικός. Οικείος.

Ολοκάθαρα αιφνιδιασμένη, η Θάνατος συνοφρυώνεται καθώς προσπαθεί να εμβαθύνει τη σύνδεσή του μ' εκείνον. Λίγοι άνθρωποι κατάφεραν να τη γοητεύσουν, σίγουρα κανένας που να μοιάζει όπως αυτός. Τουλάχιστον όχι σ' αυτή τη ζωή.

Αυτός ο άντρας γεύτηκε εθελοντικά τον θάνατο, εγκαταλείποντας το μέλλον του. Και ο Φύλακας των Βαλτότοπων θα ήθελε να μάθει τον λόγο.

Σηκώνεται όρθια. Κουνάει το κεφάλι της δεξιά κι αριστερά. Μέχρι που χαμογελάει ελαφρώς.

Η Θάνατος έχει ορκιστεί ότι θα πεθάνει προτού ξαναπατήσει το πόδι της στην Ίλια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

KIT

Η Πανούκλα μού καίει το λαρύγγι.

Αυτή πρέπει να είναι η γεύση της απόλυτης δύναμης.

Οι διαμαρτυρίες των Θεραπευτών φτάνουν πινητές στ' αυτιά μου, συγχωνεύονται με τις φωνές των Λόγιων που με περικυκλώνουν.

Παρακολουθώ ένα κύμα διαμαρτυρίας να κατακλύζει τα θολωμένα πρόσωπά τους.

Έδωσα εντολή να μου φέρουν αυτή την τέλεια δόση.

Τώρα, αυτοί είναι που πρέπει να με κρατήσουν ζωντανό.

Ανόητοι, απερίσκεπτοι, τρελοί – δε με νοιάζει.

Έχω μεγάλα σχέδια για την Ήλια.

Το μόνο που χρειάζεται είναι να αποφύγω τον θάνατο.

Η Μάρα δεν είχε σκοπό να επιστρέψει πότε ξανά στην Ίλια. Όταν όμως ο βασιλιάς παίρνει μια απόφαση ζωής ή θανάτου, το ενδιαφέρον της κεντρίζεται και η Θάνατος είναι αποφασισμένη να κατανοήσει το μυαλό του Κιτ Άζερ, εφόσον είναι γραφτό να τη συνοδέψει στους Βαλτότοπους.

Περνώντας χρόνο με τον βασιλιά και παρατηρώντας τους κατοίκους του κάστρου, η Μάρα θυμάται πως, πέρα από τον θάνατο, υπάρχει κάτι περισσότερο στη ζωή. Υπάρχει η αγάπη. Ακόμα και οι αγνότρες προθέσεις, όμως, ενδέχεται να υποδαυλίσουν την εκδίκηση και την επιδίωξη της εξουσίας. Και η μοίρα θα επιβληθεί σε όλους – για να ζήσουν, να κυβερνήσουν, να αγαπήσουν και, το πιο σίγουρο απ' όλα, να πεθάνουν...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ./ΣΗΞ: 32253